

Ferda İzbudak Akıncı
Kapıdaki Kadın

Ferda İzbudak Akıncı

İzmir'in Dikili ilçesinde doğdu. Ege Üniversitesi ve Anadolu Üniversitesi'nde yükseköğrenim gördü. Uzun yıllar şiir yazdı. 1990 yılından bu yana öykü, masal, roman ve deneme türlerinde yazıyor. Öyküleri, yazarlarla söyleşileri ve kitap eleştirileri *Adam Öykü*, *Agora*, *Damar*, *Pencere*, *Varlık* gibi çeşitli dergilerde yayımlandı. Yazar, Türkiye Yazarlar Sendikası, Edebiyatçılar Derneği ve PEN üyesidir. Orhan Kemal, Samim Kocagöz, Ömer Seyfettin, Halkevleri Edebiyat, SES, Necati Cumalı ve Tudem Edebiyat öykü ödülleri kazanmıştır.

Delidolu Yayınları'ndan çıkan kitapları:

Bergamalı Simo (roman)
Yazma Dersleri (kurmaca dışı)

Tudem Yayınları'ndan çıkan kitapları:

Sokak Kuşu / Uçurtmanın Gözleri (öykü)
Kuş Kulesi (öykü)
Işıklı Ayakkabılar (öykü)
Kuğu Gecesi (öykü)
Su Masalları (masal)
Çuvaldiken Kasabası (masal)
Rüzgâr Masalları (masal)
Mutluluk Sokağı (roman)
Bisiklet Yarışçıları (roman)
Üç Yapraklı Yonca (roman)
Kış Ülkesi Çocukları (roman)

KAPIDAKİ KADIN

© 2021, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ferda İzbudak Akıncı
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
DÜZELTİ: Esra Kökkılıç
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Özyurt Matbaacılık İnş. Taah. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 123. Cadde No:2/1 Kahramankazan/ANKARA
Tel: 0312 384 15 36

Birinci Baskı: Kasım 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-47-3
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 46772

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

Ferda İzbudak Akıncı
Kapıdaki Kadın

Buğday tanesi, toprağı örtünmüş, uyuyordu. Yepyeni bir uykuydu bu, ama kulaç kulaç derindi. Diplerden yükselen nem, çetin kabuğunu yumuşatmaya başlamıştı. Derin bir iç çekiş gibiydi soluğı. Çok değil, birkaç hafta sonra uykudan sıyrılacak, girecek, suyla şişmiş bedeni çatlayacaktı. Yeşil bir filiz çıkacaktı içinden toprağı delip, onu eken insana ve dünyaya merhaba demek için. Ama o, şimdi yüz binlerce, milyonlarca buğday tanesi gibi zamanın olgunlaşmasını bekliyor. Sabırlı, kararlı ve inatçı.

Uyku kısa sürecekti, ama rüya binlerce yıllıktı. Hikâyesi, insanın hikâyesine karışmadan önce, delişmen bir buğday çocuğu yeryüzünde... Unutulmazdı. Buzullar çağı sona ermişti. Yerkürenin her yerinden ırmaklar akıyor, meralar, kırlar, ovalar, göller beliriyordu. İnsan, bakır uçlu mızrağını, dallardan çamurla ördüğü kulübesinin duvarına, taş baltasının yanına dayadı. Uzak avlara çıkmaktan vazgeçmekteydi. Buğdayı sevdikçe, bereketini gördükçe evlerde, giderek kurduğı köylerde yaşamaya başlamıştı. Müthiş şeyler oluyordu. Bir yabani insan, bir yabani tohumu evcilleştirirken kendisi de evcilleşiyor, toprağı bağlamıyordu.

Tohumun rüyası, rüyadan çok gerçektir. Kıtalararası göçlerden, uzun yolculuklardan, kök ve tohum toplamaktan,

avlanmaktan uzaklaşan insan, uysallaştırdığı buğdayı, sofrasının başköşesine koymuştu. Aralarında binlerce yıl sürececek bir dostluk başlıyordu böylece. Dile kolay, on bin yıl... Bundan böyle kuraklığa, sel baskınlarına, dinmek bilmez fırtınalara, çattırdayan gökyüzünden dökülen yağmurlara, kara, buza, soğuğa birlikte göğüs gereceklerdi. Ve buğday, insanın hayatında bir devrim nedeni, bir dönüm noktası olacaktı.

Buğday tanesi saniyelerle ölçülebilecek bir zaman için esnemeyi, su emmeyi ve kendi tarihini hatırlamayı bıraktı ve yeryüzüne kulak verdi. Toprak gittikçe ısınıyordu. Güneş sarı, sıcak ve kucak kucak ışığıyla buğdaya rengini vermeye hazırlanıyordu. Bir yandan da insanların dünyasında pek tuhaf şeyler oluyordu. Bir kadınla bir adam konuşuyordu buğday tarlasının kıyısında. Kadının sesi, başakların hışırdaması gibi taptatlıydı. Bu şarkılı sesi çok iyi biliyordu küçük tohum. Kendi ezgisiyle sarmaş dolaş olmasından biliyordu. Sonra motor sesleriyle sarsıldı toprak. Bütün sesler uzaklaştı. Buğday ve toprağa gömülmüş bütün öteki buğday taneleri yeniden esneyip gerinmeye başladı.

Toprak altında rüya devam ediyordu.

Başka Günlere Benzemeyen Bir Gün

Güneşli, güzel bir haziran günü, asfalt yolun neredeyse bomboş olduğu öğle saatlerinde, anayolda bir kaza oldu. Araca arkadan vuran her neyse, direksiyonda oturan adamın ileri fırlamasına, başını cama çarpmasına ve arka taraftaki çiçek demetleriyle elmaların darmadağın olmasına neden olmuştu. Arkaya bakmak istedi Soyut, ama ensesinde şiddetli bir ağrı hissetti. Aynı anda çiçekler ve elmalar kafasından büsbütün silindi.

Seslerin kalabalığından, yardıma koşanlar olduğunu anlıyordu. Büyük bir sarsıntı yaşamıştı ama henüz her şey kararmamıştı. Yavaş yavaş uzaklaşan dümdüz, derinliksiz bir dünyaya bakar gibiydi.

“Çok kan kaybediyor,” dedi biri. “Ambulans çağırın!” dedi bir başkası. “Nefes alıyor mu?” sözleri çınladı kulağında. “Arkadaki araba çok kötü durumda,” ne demekti? “Adam ölmüş, kolu nasıl sallanıyor, baksanıza; ölmediyse de çok yaşamaz,” sözleri kimin için söylenmişti?

Konuşanların kim olduğunu çıkaramadı sedyeye konan adam, kendisinin kim olduğunu da. Cankurtarana alınışı, limanın, sonra kayıkhanenin önünden, çınarların arasından geçirilişi rüya gibiydi.

Onu, alçak bir tepeyi örten korunun ortasındaki hastaneye getirdiklerinde bilinci henüz tam kapanmamıştı. Sireni durmadan

çalan cankurtarandan alınıp acil servise götürülürken, sedye tırkirtılarına eşlik eden ayak sesleri birden kalabalıklaştı. Yatırıldığı yerde koluna, burnuna hortumlar, iğneler, aletler sokulurken, hayal meyal yeryüzü tınlarını duyuyordu hâlâ. Sesleri yutan duvarlar şimdi sözcükleri çarpa çarpa çoğaltıyordu. Konuşmalar, bağırmalar, fısıldaşmalar bir uğultu yumağına dönüp kafasında yankılandı. Ne var ki duymak, durumu kavramak için yeterli olmadı.

Tüm bunlar olup biterken hep yinelenen birkaç sözcük, ötekilerin arasından sıyrılıp öne çıktı ve kendilerine bu kargaşada bir anlam aramaya başladı:

“Hayatını kaybedebilir! Hayatını kaybedebilir!”

Beyni kırmızı bir tülle örtülürken şaşkın bir merakın içine düştü adam. Bir yandan nesnelere hızla biçimlerini yitirip dağınık şekillere dönüşüyor, diğer yandan bir soru, peşinden başka soruları sürükleyerek, burğu gibi döne döne sarsılmış beyninde dolaşıyordu. Kimdi bu hayatını kaybedecek adam?

“Bir kadın geldi,” dedi kapı aralığından giren ses, “hastayı görmek istiyormuş. İsrar ediyor. Göremezsiniz, dedim ama anlamamış gibi bakıyor.”

“Yoğun bakıma alamayız. Söyle boşuna beklemesin,” dedi kulağının hemen dibinde duyulan ikinci ses. “Söylerim de anlar mı, bilmem. İnsanın yüzüne alık alık bakıyor,” dedi öteki. Sözler silikleşti sonra. Kolunun altına yumuşak bir şey kondu. Alnına dokunuldu. Ayak sesleri uzaklaştı. Kapı kapandı.

Yaralı, şimdiki zamandan hızla uzaklaşırken, soruların kaynaştığı belleği giderek bulanıklaştı. Hızla şişen gözkapakları gözlerini büsbütün kapattığında, akıp giden hayat, sınırlarını kavrayamadığı dış dünya ve ona ait sesler de kayboldu. Sonun-

da bir uğurumdan yuvarlandı ve ortalık sessizliğe gömüldü. Her şeyin karanlığa battığı yerde, gözlerini iyice açınca olanca kalabalığıyla ormanı gördü. Sihirli orman... Nefesini tuttu. Gözbebekleri büyüdü. Ama sık ve yüksek ağaçların arasına ok gibi fırlayan, yerden kesilmiş gibi hareket eden bacaklarında kararsızlıktan eser yoktu. Başı sonu belirsiz bir yola çıkıyordu. Artık bir nefes kadar hafif ve uçucuydu. Ormandaki yolculuğu böyle başladı, ilk adımlarını ve içinde yaşadığı zamanı hemen unutturarak. Uzun sürmüş bir koşunun devamındaydı artık, sonsuzdan gelip sonsuza giden...

BİRİNCİ GECE

Ormandaki Buluşma

*“Gerçek, ayakkabılarımı giyene kadar yalan,
bütün dünyayı dolaşır.”*

Fransız atasözü

Uzun zamandır koşuyor. Ormanın dünyaya değen bir çizgisi olduğu kesin. Koşan adam işte tam oraya ulaşmak istiyor, ormanın bittiği yere. Orada, Ekvador’da, dünyanın sonu denen yerde, bir salıncakta Soyut. Yaşamla ölüm arasında gidip geliyor. Salıncak boşluğa savruldukça, sımsıkı tutunmaya çalıştığı ipler inadına uzuyor. Sarı postlu, dişleri kamaşmış bir kaplan beliriyor karşısında. Kıpkırmızı gözleri çakmak çakmak. Neyse ki yerçekimi az. Geriye doğru çekiliveriyor salıncak. Son bir çaba... Ormana düşüyor yeniden. Zaman kaybetmemeli. Ulaşmak istediği yerde onu bekleyenler var.

Yolculuğun başını artık anımsamıyor. An içinde doludizgin koşuyor. Ayaklarına takılan karmakarışık köklere, dikenli çalılara, zaman zaman ipeksi yapraklarıyla yüzünü okşayan, zaman zaman da uçları yırtıcı, kuru meyveleriyle derisini testere gibi yırtan dallara, toprağın büsbütün örtemediği sivri kayalara rağmen hız kesmiyor.

Gökyüzü kimi zaman cömert, mavi bir akıntı gibi yüksek ağaçların arasından geçip gidiyor, ormanı aydınlatarak. Bir kadın görünüp kayboluyor o aydınlıkta. Güneş saçlarında yalınlanıyor. Kimi zaman orman korkunç, kara yeşil bir derinliğe

dönüşüyor. Ne bir damla ışık kalıyor ne de maviliğinde, uzaklara doğru huzur sürükleyen o gökyüzü ırmağı...

Göğsünün sıkıştığını hissediyor bazen. An an tıkanıp tamamen nefes alamaz hâle gelmesi neden? Ormanın derinliklerinin ürkütücü, havanın çürük ot kokusuyla dolu ve pek boğucu olmasından mı? Heyecanın ve ıslak tütsü dumanını andıran kokuların bu soluksuzluğa hiç iyi gelmemesinden belki...

Çok önemli bir buluşmaya gidiyor. Sığındığı avuntu dolu ses, kendi sesi mi? Belki... Belki mi... Hep aynı şeyi söylüyor. Onları görmesi, orada kendisini bekleyen şeyle yüzleşmesi gerekiyor. Sabahın pembe, gözbebeklerine ışık serpen şafağı ya da ölümün acı, uykulu kucağı. Orada her ne varsa bu, onun hayatı. Unutmamalı! “Hayatını kaybedebilir!”

Kaybetmek üzere olduğu şeyi bilme ve mümkünse kabul etme isteği kendini çaresizce öyle bir dayatıyor ki! Kapıları bir bir çalması gerekecek anlaşılın. Melike orada, ulaşmak istediği noktada olabilir mi? Ya da güneşin saçlarını yalayıp yalayıp geçtiği o kız, Melike mi? İnadının, direncinin, dizlerindeki gücün, benliğinin derinlerindeki sonsuz arzunun yoğunluğu ve her şeye rağmenliği bu olasılık yüzünden mi?

Geç kalabileceğini, düşünmek bile istemiyor. Oraya ulaşmalı. Önünü kesen deli ırmağın sularına kapılıp boğulma tehlikesi geçirdiğinde de, gövdesi pek kalın bir ağacın ardından, ormanı altüst eden kükremesiyle önüne bir aslan fırladığında da yola devam etmesinin nedeni bu kararlı istek. Tüm engelleri aşmalı. Bacaklarındaki yırtıklardan akan kan, kırılmış tırnaklarının arasına dolmuş toprak, ormanın tüm ağaçlarının dilinde bıraktığı yaralı iz, buruk tat. Peş peşe çakan şimşeklerle gök gürültülerinin, olup bitenleri bir sıraya koymasına engel olan karmaşası

ve duygularının tüm bunların arasından su berraklığında akıp gitmesi...

Biri sesleniyor. Ses ormanın derinlerinde boğuklaşıp yok oluyor. Onu mu çağırıyorlar? Kim, ama kim? Adım neydi? Unutmuş muyum? Hayır, hayır! Bazen adını bilmenin yararı olmadığını, olmayacağını düşünüyor insan. Şimdi, şu an orman önemli. Ormandaki tüm ağaçların, kuşların, çalılarının, çiçeklerin, böceklerin, suyun adı. Onların dili, dilleri. Fısıltıları ve haykırışları. Çıgıllıkları!

Koşuyor soluk soluğa. Zaman zaman çabaları çırpınışa dönüşüyor. Ormanın sonu yok gibi çünkü. An geliyor bütün bedenini ağ gibi sarıveren bir sıkıntının kucağında buluyor kendini. Sonra birden düşüyor. Bulutlardan düşüyor, uçurumlardan. Ya bir çemberin içindeysem, ya hiçbir yere varılmıyorsa buradan, ya başladığım yerde bitecekse yolculuğum... İşte yepyeni bir korku. Telaş. Basit, epeyce de bayağı bir umutsuzluk. Ne ki koshusu sürüyor. Başka çaresi yok.

Karman çorman, dolaşık, bilinmez dehlizlere, mağaralara uzanan ve takıldığı her engelde gerilen, aslında yumuşak mı yumuşak bir ipin ucundan tutuyor sanki. Tek yol göstericisi, gerçekle arasındaki biricik bağlantı, koptu kopacak incelikteki bu beyaz, belli belirsiz dizgin. Güçlü bir biçimde kavramaya kalksa dağılıverecek, bıraksa kuytu derinliklerde tümenden yitecek. Orman... Gölgelelerinde yarasaların kanat çırpıtığı, köstebeklerin durmadan toprak kazdığı, kargaların peynir beklediği, tilkilerin kuyruklarını birbirine değdirmeden cirit attığı, kirpilerin ağır ağır yürüdüğü, tavşanların uzun ön dişleriyle meyve didiklediği, parsların geyik parçaladığı, geyiklerin çatal çatal boynuzlarıyla salına salına ağaçlar arasında görünüp kaybolduğu, yılanların

yuvalarından çıkıp kıvrım kıvrım dallara dolandığı, kuşların durmaksızın ötüşleriyle müziğine eşlik ettiği, çürümüş yaprak tabakalarının altında milyonlarca böceğin, solucanın, kurtçuğun kımıldadığı kalabalık. Kimse, ormandaki kimse onun... do-laşık ve boylu sarmaşıkların, tarihini çizgilerinde saklayan kalın kabuklu yaşlı ağaçların, her yerde deli zıpkınlar gibi yükselmekte olan taze fidanların arasından atlayıp zıplayarak geçişine hayret etmiyor. Ağaçları şaşirtamıyor. Hayvanları, suyu ve gökyüzünü de. Anlaşılan, ormanda hep karşılaşılan bir telaş onunki. Sonsuzluğa merak...

Bu devasa canlı, içindeki ırmakla yıkanıp genişleyerek sonsuz yolculuğunu sürdürürken, yaralı olduğundan artık büsbütün habersiz adam, cesaretini yitirmeden koşuyor. O büyük buluşmayı kaçırmaması gerek. Her şey mahvolabilir yoksa. Her şey karanlığa gömülebilir. Hayatının anlamı orada olmalı. Onu bilinmezde bırakamaz. Yüzünde kuru dalların çizip kanattığı, durmadan derinleşen çizgiler...

Kalp atışlarının ritmi bozulan sesini göğsünün ortasında güp güp duymaya başladığında da şimdiki zamana tutunamıyor. Eski rüyalara sivruluyor yeniden. Bir sarmaşığa sarılıp kilometrelerin, ayların, yılların, şehirlerin, ülkelerin, gündüzlerin ve gecelerin, hayat denen masalın üzerinden uçarcasına geçiyor. Gözleri kapalı. Başka zeminlerde yol katediyor. Toprakta değil, havada ilerliyor bacakları. Yüksek dallara sarılmış, pulları rengârenk parıltılı yılanlar çatal dilleriyle uzanıyor alınına. Çekik gözlerinde zehir tadı. Kendi dili de dışarıda. Ormanın havası nemli neyse ki, çatlayan, şişen dilini, kuruyan ellerini ve kırılan zamanı onarıyor.

Arada bir soluklanıyor. Yorgun düştüğünden değil, hayır.

Ferda İzbudak Akıncı

Kapıdaki Kadın

“Acı da, sevinç de, aşk da davetsiz gelir.”

Ferda İzbudak Akıncı'nın *Kapıdaki Kadın* adlı romanı, yaşadığı kazanın ardından hayatını kaybetmenin eşğine gelen bir karakterin zihninin dehlizlerinde gezindiren sürükleyici bir anlatı sunuyor.

Hayal ve gerçeğin iç içe geçtiği bu yolculukta, belleğinde oluşan boşlukları kapatmaya çalışan Soyut, Türk siyasal hayatının en önemli kırılma noktalarından biri olan 80 döneminin yarattığı travmayı, tam da bu zaman diliminde yaşadığı saplantı derecesinde tutkulu ama platonik bir aşk üzerinden anlatıyor. Akıncı, paralel ilerleyen kurgusuyla bir yanda geçmişten gelen toplumsal bir travmanın izlerine, diğer yanda ise on bin yıllık dostumuz buğdayın her geçen gün daha da yabancılaştığımız hikâyesine yer veriyor.